

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 43:

Forslag til lov om ændring af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender m.fl. love. (Ændring af klagebehandlingen m.v.).

Af Carsten Andersen (SF) m.fl.
(Fremsat 6/10 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Aase Olesen):

SF har med dette lovforslag foreslået en række ændringer i det nuværende klagesystem, ændringer, som primært går ud på at indføre en udbygning af ankesystemet set i forhold til i dag.

Jeg synes, det er en stor mundfuld, SF her er kommet med. SF's begrundelse er, at der trænges til en modernisering af systemet, og at systemet bør være i overensstemmelse med den omstrukturering, der finder sted i den sociale sektor.

Det har jeg meget svært ved at se at det forslag imødekommer. Tendenserne i nutiden går snarere mod en forenkling af ankesystemet, dvs. mod en hurtigere sagsbehandling og mod en decentralisering af beslutningerne.

I lovforslaget foreslås forskellige ændringer i både den sociale styrelseslov, ankestyrelsesloven, bistandsloven, lov om social pension, børnetilskudsloven og lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. Jeg vil gerne sige med det samme: Gennemførelsen af de fleste af de forslag vil betyde, at alle de anstrengelser, vi har gjort os herinde i de senere år for at forenkle og effektivisere ankesystemet, vil være gjort forgæves.

I 1983 indførte vi hovedreglen om én og kun én klageadgang. Et udvalg under Socialministeriet arbejdede herefter med yderligere forslag til effektivisering af ankesystemet. I udvalget blev de forskellige forslag indgående drøftet med bl.a. de berørte organisationer. De fleste af udvalgets forslag blev senere gennemført ved lov i 1985. Vi har nu haft disse regler i nogle år, og jeg mener, at de har fungeret tilfredsstillende. Generelt finder jeg derfor ikke, at der er grundlag for at ændre på ankerreglerne i den foreslåede retning.

En generel udvidelse af ankeadgangen som foreslået af SF vil betyde, at Ankestyrelsen skal behandle mindst 2.000–3.000 flere sager om året, og det vil også medføre en forøget sagsmængde i amtsankenævnene. Jeg mener ikke, at den forøgede administrative byrde, som ophævelsen af de gældende ankebegrænsninger betyder, modsvares af en tilsvarende forøgelse af retssikkerhedsgarantier for befolkningen. Jeg kan derfor ikke gå ind for dette forslag. Jeg kan måske gentage, hvad jeg har sagt mange gange, når vi har behandlet ankeforslag her i salen, at det ikke nødvendigvis er sådan, at retssikkerheden stiger i takt med antallet af ankeinstanser.

En anden del af SF's forslag handler om amtsankenævnenes virksomhed. SF foreslår her, at amtsankenævnene skal varetage nogle af de sociale udvalgs opgaver. Hvis klageren også får afslag i amtsankenævnet, skal nævnet sørge for rådgivning og vejledning om andre løsninger af klagerens problem, og det sociale udvalg skal derefter indberette til amtsankenævnet, hvad udvalget senere foretager for at hjælpe klageren.

Jeg kan godt se det sympatiske og rigtige i, at en klager efter endnu et afslag får rådgivning og vejledning, men jeg mener, at det skal og bør være vedkommendes kommune, der giver denne rådgivning. Ankenævnet er efter min mening ikke velegnet til videre sagsbehandling over for den enkelte. Hvis klageren får aktiv hjælp af amtsankenævnet og ikke er tilfreds, skal nævnet altså tage stilling til sin egen sagsbehandling. Det kan vi vist alle sammen være enige om ikke er hensigtsmæssigt. Jeg har derfor svært ved at se, hvor klagerens retssikkerhed er henne, og må afvise forslaget.

Forslagsstillingerne vil også begrænse den nuværende formandsbemyndigelse i både revali-

[Socialministeren]

derings- og pensionsnævne og amsanke-nævne. Formanden skal herefter kun kunne træffe afgørelser i sager, der giver klageren medhold.

Som jeg før var inde på, havde vi i 1984-85 en omfattende gennemgang og vurdering af det sociale ankesystem. Det resulterede bl.a. i reglerne om formandsbemyndigelse i sager, hvor der blev givet klageren såvel medhold som afslag. Når formandsbemyndigelsen også anvendes i afslagssager, er det selvfølgelig, fordi garantierne for en rigtig afgørelse er til stede: Socialcentre og socialudvalget og formanden er enige om sagens udfald, som der i øvrigt ikke er tvivl om. Jeg nærer ikke betænkelighed ved denne fremgangsmåde, som letter og smidiggør sagsbehandlingen, og jeg kan derfor ikke tilslutte mig den foreslåede begrænsning.

Derimod synes jeg, at der er noget sympatisk ved forslaget om, at ankenævne skal give klageren mulighed for at fremlægge sit syn på sin sag for nævnet, men jeg mener ikke, at vi skal lovgive på området. Det er i øvrigt i dag en ofte brugt mulighed, at borgerne kan henvende sig til amsankenævnet og få lov til at forklare deres sag.

SF foreslår endvidere, at styrelseschefen og ankecheferne skal have en bred erfaring inden for praktisk socialt arbejde. Det fremgår ikke af lovforslaget, hvilken uddannelsesmæssig baggrund SF har tænkt sig at styrelseschefen og ankecheferne i øvrigt skal have.

Ankestyrelsen er som bekendt den sidste administrative klageinstans og er i sin virksomhed uafhængig af instrukser vedrørende den enkelte sags behandling og afgørelse.

Endelig vil jeg fremhæve, at Ankestyrelsen også har til opgave at etablere en praksis på det sociale område. Ankestyrelsen har således en domstolslignende karakter, og jeg finder det derfor vigtigt, at der stilles krav om en forudgående akademisk uddannelse, sådan som det er tilfældet i dag.

I ankemøderne deltager foruden ankechefen også to beskikkede medlemmer. Det må således understreges, at ankemøderne aldrig kun har bestået af ankechefer.

SF foreslår, at den gældende bestemmelse om, at formanden kan beslutte, at en sag skal tages af dagsordenen med henblik på udvidet votering, udgår. Dette forslag er jeg ikke enig i. Bestemmelsen er tænkt som en retssikkerheds-

garanti, der skal sikre, at enhver afgørelse er i overensstemmelse med de gældende regler. Jeg finder heller ikke, at der er nogen særlig grund til ved lov at forpligte kommunerne til en obligatorisk genvurderingspligt i et møde, som SF foreslår det. Mange kommuner benytter sig i dag af muligheden for remonstration, men dette foregår ikke nødvendigvis i det sociale udvalg. Jeg mener, at kommunerne godt kan finde ud af, om der eventuelt er behov for delegering. Det samme gør sig naturligvis gældende i amskommunerne.

Ændringsforslagene i faglovene ser jeg primært som konsekvensændringer som følge af forslagene om udvidet ankeadgang og indførelsen af en obligatorisk genvurderingspligt. Jeg vil derfor ikke kommentere disse forslag særskilt her.

SF's forslag indeholder mange detaljerede ændringer, og jeg vil derfor ikke gå nærmere ind på de administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget, men jeg er overbevist om, at det ikke er småpenge, vi taler om.

Alt i alt synes jeg ikke, at SF's forslag giver nogen løsning på de problemer, vi i dag står over for på det sociale område. Løsningen er efter min opfattelse bestemt ikke flere ankemuligheder og øget bureaukrati, men en styrkelse af den samlede indsats i samarbejde med kommunerne og med arbejdsmarkedet. Jeg er desværre nødt til at sige, at sagt meget kort opfatter jeg SF's forslag her til ændring af klageadgangen som et forslag, der vil åbne for mulighed for at klage over alt muligt på den mest besværlige måde.

Taanquist (S):

Der er meget godt at sige om dette forslag om ændring af klagebehandlingen på det sociale område, som SF har fremsat. Hele baggrunden for lovforslaget, som den fremtræder i bemærkningerne, er vi i den socialdemokratiske gruppe overvejende enige i. Vi er helt enige i, at der i de senere år har været en overvejende tendens til i højere grad at fokusere på, om man har foretaget en korrekt fortolkning af lovgivningen, end at se på, om lovgivningen opfylder sit formål, nemlig at forbedre den sociale situation hos de mennesker, der søger hjælp hos socialvæsenet.

De senere års stigende økonomiske pres på kommunerne har yderligere presset de sociale myndigheder til at fortolke de sociale love alt

[Taanquist]

for restriktivt, men alligevel inden for et skønsområde, sådan at det ikke senere kunne omgøres af ankemyndighederne. Det var netop meningen med socialreformen, at man skulle se på de sociale klienters totale situation og benytte de sociale love som et værktøj til at forbedre deres situation. Vi er som nævnt enige i, at man ikke har levet op til dette.

Vi mener heller ikke, at det sociale ankesystem har været i stand til at rette op på denne situation og skabe sikkerhed for, at alle bliver behandlet i overensstemmelse med de mål, der blev sat ved socialreformen, eller med den hensigt, der blev nedlagt i bistandsloven, pensionslovene m.v.

Om man nu kan løse disse problemer med de lovændringer, SF her foreslår, er vi ikke i alle tilfælde helt enige i, men lad os se på forslagene ét for ét.

Vi er enige i, at hvis der i amsankenævne og revaliderings- og pensionsnævne skal gives bemyndigelser til formanden til på nævnets vegne at afgøre visse sager, må denne bemyndigelse gives af nævne selv. Kun derved får man sikkerhed for, at nævnsformandens afgørelser træffes på nævnets vegne og under nævnets ansvar.

Vi er også enige i, at amsankenævnet vil kunne tage afgørelser fra de sociale udvalg op til undersøgelse af egen drift.

Vi er mere tvivlende over for forslaget om, at klageren i højere grad skal have mulighed for mundtligt at fremlægge sine synspunkter. Der er allerede i dag mulighed for at henvende sig til nævnssekretariatene, men vi er bange for, at med en lovhjæmmel hertil vil vi kvæle systemet med fornyede sagsbehandlinger.

Vi er usikre over for de ændringer, der foreslås vedrørende Den Sociale Ankestyrelse. Det er muligt, at det ville gavne, at man rekrutterede styrelsescheferne og ankecheferne blandt personer, der havde erfaringer fra kommuners og andre socialforvaltninger. Men det er der jo i forvejen flere af ankecheferne der har, og når man ikke, med den opbygning, Den Sociale Ankestyrelse nu har med beskikkede medlemmer, der netop skal påse, at afgørelserne er i overensstemmelse med den verden, som den enkelte bruger oplever, har opnået at mindske afstanden til det praktiske sociale arbejde, er der heller ikke megen grund til at tro, at man opnår det ved den ændring, der foreslås her.

Jeg forstår ikke rigtig forslaget om, at postgangen skal vendes i klagesagerne. Mig bekendt eksisterer og efterleves disse regler allerede. Men hvis forslaget skal forstås således, at man ønsker det sat ind i loven i modsætning til en bemyndigelse til ministeren, skal vi da ikke modsætte os det. Jeg holder i hvert fald ikke af bemyndigelser i lovene, hvis de kan undgås.

Endelig er vi enige i, at udviklingen har vist, at det er nødvendigt, at alle afgørelser i kommunerne kan ankes til en højere instans. Vi er klar over, at det kan betyde en vældig belastning for ankesystemet, men borgernes retssikkerhed og garantien for, at afgørelser i sociale sager er i overensstemmelse med den sociale lovgivnings formål, må gå forud.

Så vi er stort set enige i det fremsatte forslag, men vi vil dog gerne bemærke, at disse ændringer slet ikke var nødvendige, hvis alle i det sociale klagesystem levede op til lovens hensigt.

Karen Højte Jensen (KF):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru Lizzie Lichtenberg, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Det Konservative Folkeparti lægger vægt på borgernes retsstilling og et forenklet ankesystem. Dette lovforslag giver ikke en forenkling og styrker heller ikke borgernes retsstilling ved at lette sagspresset eller sagsgangen i ankeinstanserne.

Den modernisering af den offentlige sektor, regeringen og vi konservative ønsker, er vejen frem til at få overskuelige systemer og vil give den enkelte bedre mulighed for at være med i tilrettelæggelsen af egen situation.

Dette lovforslag, nr. L 43, løser ikke denne opgave. Hvad angår de enkelte punkter og bemærkningerne til disse, skal jeg henvise til socialministerens svartale.

Det Konservative Folkeparti kan således ikke støtte dette forslag.

Hannah Kain (V):

Da mit partis ordfører, hr. Jørgen Winther, ikke er til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Socialistisk Folkeparti ønsker med dette forslag, at alle afgørelser skal kunne indbringes for amsankenævnet. I dag kan man f.eks. ikke anke sager, der henhører under vuggestuer, børnehaver og dagcentre.

[Hannah Kain]

Venstre finder imidlertid ikke, at der er behov for at udbygge ankesystemet på disse områder, og Venstre må derfor afvise lovforslaget.

Jane Oksen (FP):

Det er overbudspolitik fra SF at foreslå, at alle sager nu skal kunne ankes. Der er tale om en udvidelse af et ankesystem, der i forvejen er alt for bureaukratisk. Vi har 14.400 klager til amtsankenævn, 8.000 klager til Den Sociale Ankestyrelse og månedlange ventetider. Ved at øge adgangen til at klage får vi endnu flere sager, en endnu tungere forretningsgang. Hvis man vil øge det med yderligere rådgivning til klienterne, må det ske ude i kommunerne. Det må være sagsbehandlerne, der er tæt på den enkelte borger, der skal tage sig af at rådgive den enkelte. Vi vil gå imod det i Fremskridtspartiet. Vi tror heller ikke på SF's forklaringer om, at det vil virke forebyggende, og at det derfor ikke skulle koste penge. Det vil blive meget dyrt, og alle mennesker vil begynde at klage i håb om at få ret og få højere ydelser, så vi er altså meget imod det, og vi tror heller ikke på, at der vil være yderligere tilslutning til det. Det, vi skal se på i ankesystemet, er forenklinger, og om det er nødvendigt med tre instanser: socialudvalg, amtsankenævn og Den Sociale Ankestyrelse. Det er det og ikke en udvidelse, vi skal se på i stedet.

Kirsten Lee (RV):

Det Radikale Venstre mener, at vi har behov for afbureaukratisering, og at vi har brug for decentralisering, og vi prøver faktisk på at slippe af med nogle af de ankeinstanser, som vi har, og dermed overlade nogle flere beslutninger til de lokale beslutningstagere. Med dette lovforslag vil SF på det nærmeste sikre, at folk tvinges til at videresende en klage, som går dem imod, selv om de måske ikke skulle ønske det, for forslagsstillerne skriver, at såfremt en fornyet afgørelse ikke fuldt ud giver klageren medhold, skal sagen videresendes til amtsankenævnet.

I Det Radikale Venstre mener vi faktisk, at folk selv skal have ret til at afgøre, om de ønsker at klage videre. Alt i alt finder vi, at SF's forslag er med til at gøre samfundet endnu mere bureaukratisk uden at sikre folk en bedre retsstilling eller i øvrigt sikre, at man får mere kvalificerede råd og bedre vejledning i det soci-

ale system, blot fordi der bliver større mulighed for, at endnu flere forskellige rådgivere og vejledere skal involveres, for derved forflygtiger man faktisk disses ansvar for den enkelte klient.

Det Radikale Venstre støtter ikke lovforslaget.

Carsten Andersen (SF):

Man lærer noget nyt hver dag, og i dag har vi i hvert fald lært, at afbureaukratisering og decentralisering og modernisering betyder en slankning af menneskers muligheder for at få en nogenlunde ordentlig behandling i det sociale system og såmænd også betyder, at man vil prøve at få det sociale behandlingsområde, de sociale ydelser, til at fungere bedre. Modernisering, afbureaukratisering og decentralisering betyder egentlig at fratage mennesker en række muligheder, som de har i dag.

Under det forrige punkt på dagsordenen spurgte socialministeren et af medlemmerne, om man ikke holdt sig orienteret om, hvad der stod i aviserne. Jeg vil så spørge socialministeren, om socialministeren holder sig orienteret om, hvad baggrunden er for det helt enorme klageantal inden for hele det sociale område. Det er jo typisk, at Fremskridtspartiet siger, at man egentlig kun klager for at få flere penge, og fordi man er begærlig og grisk; det er det menneskesyn, som gennemsyrrer meget af den borgerlige socialpolitik, nemlig at de, som hæver bistandshjælp, de, som klager, er kvævulanterne, det er dem, der bare prøver at rage mere til sig. Tanken om, at systemet fungerer ad Pomern til eller længere væk, er måske ikke faldet den borgerlige regering ind. Det tror jeg og det tror vi i SF er en af hovedårsagerne til, at der er den lange række af klager og anker inden for det sociale system. Det er i den sammenhæng, at vores forslag skal ses.

Forslaget er detaljeret, fordi vi har været hele vejen rundt i de forskellige lovområder for at se, hvordan tingene hang sammen. Fordi det ser indviklet ud på papiret, og fordi det er gennemarbejdet og har taget alle områder med, betyder det ikke, at det er indviklet, og at det er bureaukratiserende. Sådan er vores system nu engang indrettet.

Det, vores forslag bygger på, er, at der skal være én klageadgang mere, men vores forslag bygger også på en demokratisering, sådan at

[Carsten Andersen]

man kan tage det op med folk og spørge, hvad det egentlig er, de klager over. Det er jo det, en lang række patientorganisationer og invalideorganisationer osv. har påpeget, som det også er vist i den undersøgelse, som Socialforskningsinstituttet har foretaget over, hvordan klienterne oplever det sociale system. Der kommer meldinger tilbage om, at de ikke synes, de får svar på det problemsæt, de henvender sig om. Det er egentlig ud fra det synspunkt, vi har foreslået en lang række af disse ændringer. Ændringen om, at ankenævnet kan tage samtaler med dem, der klager, at de kan tage sager op af egen drift, og at man gør det ganske simple, at man snakker med folk og spørger dem, hvad der egentlig er deres problem, er det ikke modernisering? En lang række af organisationerne inden for området siger, at en sådan samtale, en sådan fornyet gennemgang af problemerne, højst sandsynligt vil afklare det, og at man derved undgår en klagesag, som der skal et stort bureaukrati i gang for.

Vi ved, at vores ankesystem er blevet juristeriseret, at det bliver en juridisk sagsbehandling, og det er vel egentlig et problem, at skønsafgørelser bliver udsat for en juridisk behandling i anden omgang. Det, vi peger på, er, at man i ankesystemet faktisk burde lade nogle andre bruge de samme arbejdsmetoder, som når man laver en skønsmæssig vurdering inden for det sociale område. Det er ikke bureaukratisering. Det, vi har i øjeblikket, er bureaukratisk, fordi man fremmedgøres over for sin egen situation.

Når vi foreslår, at ankechefen skal have en anden baggrund, foreslår vi ikke, at der skal være en anden uddannelse på området. Faktisk skriver vi i bemærkningerne til § 2, nr. 1:

»Der ligger ikke i forslaget ønske om at forringe Ankestyrelsens saglighed i form af krav om forudgående uddannelse.«

Vi ændrer faktisk ikke på det, men vi har det spagfærdige forslag, at det måske ville være bedre for Ankestyrelsen, hvis styrelsescheferne havde været ude i praktisk socialt arbejde i en kommune som socialchefer på et eller andet niveau. Det ville måske hjælpe en hel del på sagsbehandlingen.

Jeg vil da godt give socialministeren ret i, at ankenævnet med den struktur, som det har i dag, ikke er velegnet. Men skal det nu være det, der styrer vores modernisering af samfundet, eller kan vi ikke begynde at stille nogle krav til

de funktioner, det har, selv om man måske bliver nødt til at forandre bemanningen, måske bliver nødt til at forandre den funktionsform, det har i dag? Det er nogle af de ting, der ligger i forslaget.

Vores forslag har ikke til hensigt at åbne for klager om alt muligt, men det har til hensigt at være et serviceorgan, sådan at det sociale tilbud, der gives folk, får de et rimelig godt udbytte af, og sådan at pengene på det sociale område bliver anvendt på den mest hensigtsmæssige måde. Man kan kalde det et formidlingssystem i andet led. Jeg er enig i, at der er fantastisk mange mennesker, som spilder megen tid i ankesystemet med at vente og dermed oplever, at deres egne sociale problemer bliver fremmedgjort for dem, i stedet for at man måske kunne snakke med dem om, hvad det er for et problem, de har, og hvordan og hvorledes vi rent praktisk kan løse det, og så måske være formidlere over for en kommune, som er kommet skævt ind i første omgang.

Til hr. Taanquist vil jeg gerne sige tak for, at Socialdemokratiet er enig i intentionerne, og for de positive tilkendegivelser, der var. Det er rigtigt, at vi ønsker, at postgangen skal fastlås, at den skal vendes, og vi er da også enige om, at der ikke var behov for ændringer, hvis hele systemet fungerede.

Fru Karen Højte Jensen er egentlig enig med os i det, vi ønsker, nemlig nogle overskuelige systemer og en tilrettelæggelse af den enkeltes situation.

Under udvalgsarbejdet vil vi godt tage de tilkendegivelser op, som er kommet fra forskellig side og få belyst, om det ikke skulle være muligt at få et andet synspunkt med hensyn til, hvad indholdet i hele vores ankesystem skal være, så det ikke bliver et socialt juristeri.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 44:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og lov om barselorlov m.v.

Af Carsten Andersen (SF) m.fl.
(Fremsat 6/10 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Aase Olesen):

Forslagsstillerne ønsker, at det tydeliggøres, at retten til ordinære dagpenge, når barnet er indlagt på sygehus i forlængelse af fødslen, også omfatter genindlæggelser, der sker inden 5 uger efter udskrivelsen af barnet fra sygehus.

Samtidig foreslås, at adoptivforældre også får ret til en ekstraordinær barselhvileperiode.

Baggrunden for forslaget er, at vi i 1986 gennemførte en særlig adgang til ekstraordinære dagpenge i tilfælde, hvor det nyfødte barn må forblive på sygehuset eller umiddelbart efter udskrivelsen må indlægges på grund af sygdom eller til behandling af en medfødt lidelse.

Tidligere var der som bekendt kun mulighed for at få en ekstraordinær barselhvileperiode, når indlæggelsen skyldtes for tidlig fødsel eller for lav fødselsvægt.

Det anføres, at formålet med lovændringen ikke var tydeligt klargjort i selve lovtæksten, og at bestemmelsen derfor i praksis har givet anledning til fortolkningsproblemer.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger til lovforslaget, er lovforslaget en delvis genfremsættelse af et i første samling 1987-88 fremsat lovforslag, nr. L 56, som jo gennemgik en meget grundig udvalgsbehandling.

Jeg er enig i, at behovet for en ekstraordinær orlov med dagpenge kan være lige så stort i de tilfælde, hvor en medfødt lidelse først medfører indlæggelse nogen tid efter fødslen og/eller flere indlæggelser med kortere eller længere mellemrum, som i de tilfælde, der direkte er omfattet af lovens ord.

Af de oplysninger, Socialudvalget modtog sidste år fra Sundhedsstyrelsen i forbindelse med udvalgets tidligere behandling af sagen, fremgår det, at en gennemførelse af det foreliggende lovforslag vil betyde, at 75 pct. af gen-

indlæggelserne inden for barnets første halve leveår vil være dækket af den særlige adgang til ekstraordinære dagpenge. Denne dækningsgrad synes jeg vi må være tilfredse med.

Det har i øvrigt undret mig, at ordene »eller genindlæggelse« ikke er medtaget i forslaget til barselorlovslovens § 4, stk. 6, 3. og 4. punktum, som det foreligger nu. Grunden hertil kan vi vel få opklaret under udvalgsbehandlingen.

I øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at Folketinget allerede har ét lovforslag til behandling, der vedrører barselorloven; det er lovforslag nr. L 64, der hedder »Forslag til lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse og barselorlov«, som en gennemførelse af det foreliggende lovforslag nr. L 44 vil få konsekvenser for.

Jeg er som sagt ligesom den tidligere socialminister positivt stemt over for dette lovforslag.

Nu er der imidlertid nedsat et udvalg, som skal foretage en grundig, samlet gennemgang af dagpengeloven, og derfor synes jeg, det ville være det rigtigste at forelægge forslaget for udvalget på dettes næste møde, som jeg har fået at vide afholdes den 30. november. Når udvalget har udtalt sig om sagen, vil jeg hurtigst muligt orientere Folketingets Socialudvalg om udvalgets udtalelse og holdning til sagen.

Jeg vil gerne sige, at det ikke er noget forsøg på at trække behandlingen af lovforslaget i langdrag, men når man nedsætter et udvalg, der just skal beskæftige sig med de mange knopskydninger, vi laver på lovgivningen, skylder man også anstændigvis de pågældende udvalg at spørge dem, når der kommer et forslag i Folketinget. Jeg vil altså derfor bede om, at man lige sender sagen rundt om Dagpengeudvalget.

Taanquist (S):

Jeg skulle hilse fra fru Jytte Andersen og sige, at det kan vi gå ind for.

Karen Højte Jensen (KF):

Dette er jo et da capo-forslag. Vi har tidligere tilkendegivet, at vi var positive over for intentionerne i forslaget, men finder, som det blev udtrykt af socialministeren, at det vil være relevant at sende det til udtalelse i Dagpengeudvalget.